

[Wihjelm.]

„firmaet“ fik kendskab til det i 1963, til trods for, at statsministeren havde haft kendskab til det i årevis, i hvert fald tilbage til 1959.

At det derfor ikke er korrekt, når hr. Gert Petersen siger, at justitsministeren jo er en klog mand, som undgår at sige usandheder, men som bare siger „blandt andet“. Det er direkte usandt, når justitsministeren i sit svar til hr. Gert Petersen den 14. januar påstår, at disse ting først blev offentlig dansk myndighed bekendt i 1963. Og det er direkte usandt, hvad justitsministeren den samme dag svarede hr. Kjærulff-Schmidt på et spørgsmål om, hvorvidt man nogen sinde, enten ved de officielle efterretningstjenester eller ved andre, havde aflyttet danske folketingsmænd, og om offentlig myndighed havde haft kendskab til noget sådant, idet han svarede benægtende på det spørgsmål den 14. januar. Det, der lå i de svar, er direkte usandt.

Det korte af det lange i denne sag, hvor usandhederne i øvrigt blev gentaget i tv i aftes af justitsministeren, er, at offeret, hr. Alfred Jensen, ikke engang får sin ret nu disse mange år efter, men at ulovlighederne endnu den dag i dag beskyttes og forsvares, fordi de øverste socialdemokratiske politikere stod bag disse grundlovsstridige handlinger.

Jeg finder, der er grund til at rykke hr. Kjeld Olesen for lidt nærmere forklaring på, hvad det er, han havde kendskab til. Jeg skal ikke kunne sige, hvad det er for en aftale, der er indgået mellem dagbladet Information og hr. Kjeld Olesen, men det siger sig selv, at man kun er kommet halvvejs i hr. Kjeld Olesens oplysninger. Hvor kan er hr. Kjeld Olesen i stand til i januar 1976 pludselig at meddele dagbladet Information, at han i 1955 har haft kendskab til og kontakt med den gruppe, som må formodes at være den, der lavede aflytningerne på hr. Alfred Jensen i 1958? Der er mere kendskab hos hr. Kjeld Olesen end denne kontakt i 1955, og jeg synes, dette var en anledning til at få det frem. Der er desuden det groteske i det, at til trods for, at disse ting blev oplyst i Kejsergadeudvalget i foråret 1970 — ifølge hr. Ninn-Hansens bog kom det jo frem dér — til trods for at man dér fik op-

lyst, at hr. Kjeld Olesen havde en eller anden finger med i dette spil, så bliver han kort efter gjort til forsvarsminister og derfor øverste ansvarlige for det bevismateriale i de 6 ringbind, der henligger i forsvarsministeriet.

Det er 16-18 år siden det her, og der er nogle, der vil sige, at så er den potte ude, men der er sket ting og sager siden da. Det var jo ikke forbi med det, der skete i 1958-59. Der er pauser og mellemrum, simpelt hen fordi vi jo ikke får kendskab til, hvad der ellers foregår, men i 1969 bragede det løs igen med Kejsergadesagen. Hr. Gert Petersen har redegjort noget for, hvad der lå af modstridende erklæringer fra regeringsmedlemmer i årenes løb, der undergraver troværdigheden af de erklæringer, der også måtte komme i dag og i morgen og til næste år. Man har hele vejen igennem sagt, at dette ikke forekom, og så har man år efter måttet indrømme, at det forekom rent faktisk, men nu ville man stoppe det, og så år efter igen: ja, det forekom rent faktisk stadig væk, men nu ville man stoppe det.

Hr. Gert Petersen standsede sin redegørelse for disse ting med 1968, og jeg synes, der er grund til at nævne, at det jo ikke standsede med 30. september-erklæringen fra 1968 fra daværende justitsminister Thestrup. Et år efter var der kommet mange flere oplysninger, der viste, at det rent faktisk ikke skete, at man efterlevede denne 30. september-erklæring, og det var jo grundlaget for hele Kejsergadeudvalgets nedsættelse, som foregik dengang på VS' initiativ. Der kom udtalelsen om, at man stadig væk registrerede alle, der var ude på det politiske overdrev, som det hed, til trods for at erklæringen sagde, at man registrerer ingen for politisk virksomhed. Da kom erklæringerne om, at NATO-medlemskabet forpligtede til, at vi registrerede, og det var præcis det, der gav anledning til, at man ved denne modstrid mellem regeringserklæringen af 30. september 1968 og de senere udtalelser og erklæringer måtte have Kejsergadeudvalget, som i første omgang ikke var et Kejsergadeudvalg, men var et rigsretssagsudvalg. Det fremgik heraf, at ingen minister havde været bekendt med centralens oprettelse. Man kan yderligere spørge: hvor figurerer denne centrals oprettelse på nogen finanslov,